SPLÍN

Mám více vzpomínek, než kdybych žil sto let.

Sekretář s šuplaty, s tím, jaká je v nich změť,
psaníčka, soudní pře, romance, verše, směnky,
chuchvalce kadeří stočených na stvrzenky,
skrývá míň tajemství, než jich v mém mozku spí.
Ta krypta pyramid, obrovské podzemí,
ten hrob, ta jáma je mrtvých po okraj plná.
— Jsem hřbitov, kterého se štítí i ta luna,
kde jako výčitky roj červů haraší
a vždycky vrhá se na ty mně nejdražší.
Jsem starý budoár plný povadlých růží,
kde haldy veteše módě už hodně dluží,
kde jen pár vybledlých a teskných Boucherů
čichá pach z lahviček bez zátky kvečeru.

PUKLÝ ZVON

Je sladkobolno snít za zimních večerů
a slyšet u krbu, kde bliká plamen v kouři,
jak dávné vzpomínky se rojí v éteru,
když zazní klekání a v mlhách dlouze bouří.

Buď blahoslaven zvon s tím statným srdcem svým,
přes stáří těšící se stále plné síle
a burcující svět svým hlasem nábožným
jak starý válečník, pod stanem bdící čile.

Mně duše pukla však, a když chce ze svých běd
do chladu noční tmy své písně někdy pět,
zní její slabý hlas jak chrapot bojovníka,

který v své bezmoci nad mořem krve vzlyká
a v zapomenutí pod kupou mrtvých těl
ze strašné námahy bez hnutí zmírá, žel!

IDEÁL

Ty krásy s vinětou, ty nalíčené rety,
ty dnešní zkažené a hrubé parfémy,
ty těsné střevíčky, ty sprosté kastaněty
mě neuspokojí a protiví se mi.

Ať básník bledníček, pan Gavarni, si loví
své krásky hodící se pro pitevní sál,
já sotva naleznu v tom nedokrevném křoví
květ, který vystihne můj rudý ideál.

Má duše s propastmi, jež na dně srdce chová,
chce duši jako vy, ó lady Macbethová,
sne Aischylových Múz a jižních břečťanů;

chce nekonečnou Noc, Noc od Michelangela,
jež vzpírá v záhadném a klidném gestu těla
svá ňadra, stvořená pro ústa Titánů.

TOUHA PO NICOTĚ

Můj duchu malátný, dřív vždycky chtivý klání,
Naděje, nítící svou ostruhou tvůj vznět,
tě nechce sedlat již. Lež, oři, váháš hned,
když vidíš překážku a máš se dostat za ni.

Spi tupým spánkem svým, žij, srdce, v odevzdání!

Ach, tebe, duchu mdlý, přestavší tolik běd,
nemůže přivést již svár ani láska k plání!
Buď sbohem polnice a flétno plná lkání!
Přestaňte, rozkoše, mé srdce pokoušet!

Mně Jaro nevoní, byť hýří, samý květ.

A nelítostný Čas mě hltá bez ustání
jak sněhy mrtvolu, tuhnoucí zvolna v led,
a já se dívám s hůr, zře na kulatý svět,
a nehledám si v něm již nikde pelech ani.

Lavino, ráčíš mě již strhnout temnou strání?

SPLEEN

Když, víku podobno, se spouští nebe siné
na ducha, který lká, až k smrti roztesknën,
když nám kruh obzoru, který se kolem vine,
dští noci smutnější, tmou černající den,

když náhle ze světa se stává vlhká cela,
kde jako netopýr se vznáší naděje,
svou plachou perutí v zdi bije rozechvělá
a hlavou tluče v strop, kde plno plísně je,

když roztahuje déšť své nekonečné nitě
a připomíná nám mříž širé věznice,
když němí pavouci v tmách tkají svoje sítě,
až v samých mozcích nám je napínajíce,

najednou začnou se zuřivé zvony třásti
a vrhnou k nebesům své hrozné skuhrání
jak bludní duchové bez domova a vlasti,
kteří se dávají urputně do lkaní.

— A duší stísněnou mi táhnou bez ustání
smuteční průvody bez bubnů, bez hudeb.
Naděje pláče mrouc a Úzkost, krutá paní,
svůj černý praporec mi vráží v zbitou leb.

SPLÍN

Jsem jako onen král, jenž vládne zemi par,
ač bohat, bezmocný, ač mlád, je přece stár,
má nechuť k projížďkám a krásní psi ho nudí
jak jiná zvířata a stejný hnus v něm budí.
Zvěř netěší ho už, on zívá před krásou,
lid marně umírá pod jeho terasou,
i šašek neumí mu smazat z čela vrásky
svou směšnou baladou a výstředností masky;
hle, jeho ložnice se proměňuje v hrob
a dámy neumí už zřídit ze svých rób
dost vydražďující a nízkou toaletu,
ten mladý kostlivec je navždy ztracen světu.
I alchymistovi, ač užil tajných věd,
se nepodařilo z něj vymýtiti jed,
a v oněch bazénech z dob římské tyranie,
a jejichž památka až dodnes v králích žije,
se ani nezahřál, ach jaké prokletí,
vždyť v žilách koluje mu voda podsvětí.